

Princezna & psychopat

Radkin Honzák

Klára Mandausová

**Jak poznat tyrana
a vyhnout se mu
obloukem**

mladá fronta

Princezna a psychopat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Radkin Honzák, Klára Mandausová
Princezna a psychopat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Radkin Honzák
Klára Mandausová

Princezna a psychopat
Jak poznat tyrana
a vyhnout se mu obloukem

Radkin Honzák Klára Mandausová

Princezna & psychopat

Jak poznat tyрана

a vyhnout se mu

obloukem

mladá fronta

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Úvod

U vědomí marnosti takové snahy, jen s drobnou nadějí, že přece jen se něco chytne, vypouštíme do světa mladým i méně mladým ženám **tohle důrazné varování**. Je nám jasné, že stav zamilovanosti je stavem částečné nepřičetnosti, někdy ale informace do vědomí dolehne.

Přiznávám, že jsme nad titulem i podobou knížky strávili nemalý čas. Můj původní návrh názvu Kráska a psychopat autorka sice pochválila, ale až jako poslední zoufalou možnost, nenalezneme-li nic lepšího. Psychopat byl ponechán ve hře a krásku nahradila princezna. Protože přece každá holčička o této roli sní. Tak jsme došli k pohádkovým postavám, což do mé duše zaneslo větší zmatek a představa Odyssea se Sněhurkou na Staroměstské radnici mi vehnala do očí slzy dojetí.

Jako dítě jsem vlastnil obrázkovou knížku Ladislava Studničky s ilustracemi Josefa Lady s názvem *Svatba naší kozy*. „To vám byla svatba, děti, takových je málo, hned vám budu vyprávěti, co se potom stalo.“

Pamatuju se, že si vlk vzal za ženu kozu sličnou. Je to už dávno a o mém jungovském stínu přináší svědectví moje jediná živá paměťová stopa, a to, že se tam dvě, jinak hodná zvířátka servala, až se to dostalo před soudce, jehož verdikt končil slovy: „Kdo by však dál nechtěl přestat v nelad uvádět náš dům, rodičům jej dáme ztrestat nebo jejich zástupcům.“ (To proto, že jsem už dobře znal rodičovské tresty.)

Koza dopadla – když se kniha zavřela – jako vlkova žena. Vedle jsem měl knížku, v níž naopak šla blbá ovce, „a než přišla v temné lesy, den se smrk’, netušila, že tam na ni číhá vlk; budeš se mít, holka milá, po pěti, zbude z tebe trochu kostí v doupěti“. Ovce tedy měla vymalováno, kozu čekalo soužití s vlkem a ptejme se, jak asi vypadalo. O tom bude náš text, a kdyby to bylo možné, měl bych rád na obálce Ladovu kresbu, kterak vlk v cylindru si vede sličnou kozu ku svatebnímu obřadu. Vlk s kozou tedy založili zajímavý pár. Bude zajímavé, zda bude někdo potrestán, až vlk kozu sežere. Co se mu stane?? Nejspíš nic, protože přesvědčí soud, že koza se sama naporcovala. To v případě, že by ho dopadli, většinou však vlci mizí pod pláštěm noci za dalšími kozami, ovceci a jinými, protože to mají zapsáno v programu.

K tomu mě napadá zpráva z médií: Když se v sobotu 30. ledna 2005 konal maturitní ples tamního gymnázia, nikdo nemohl tušit, jak tragický večer čtyři jeho účastníci zažijí. Sedmnáctiletou studentku Kamilu té noci brutálně zavraždili tři její kamarádi. Důvod? Mladíci si zkrátka chtěli vyzkoušet, jaké to je, někoho zabít. Svým nepochopitelným činem rázem obrátili naruby život čtyřem rodinám.

Takhle celý příběh zachytila média: žádná vražda by neměla mít opodstatnění. Když je však jejím motivem adrenalinový zážitek pachatelů, mnozí začnou přemýšlet, v jakém světě to vlastně žijeme. Jakub byl bývalým Kamilíným přítelem, s její rodinou jezdil i na společné

dovolené. Přesto však přesně před dvaceti lety společně s kamarády Petrem a Antonínem brutálním způsobem svoji lásku zavraždil.

Jakub už delší dobu koketoval s myšlenkou, jak spáchat dokonalou vraždu. O zabítí člověka často mluvil se spolužáky ze střední školy A nejen s nimi. Do svých zvrácených úvah zasvětil také kamarády z rodného města – Petra a Antonína. Hranice mezi pouhým fantazírováním a reálným činem byla překonána po maturitním plesu místního gymnázia.

Právě tam se tito pánové potkali. Kamila z plesu odešla zhruba ve 23 hodin. Budoucí vrazi v kulturním domě zůstali dál. Scénář večera dramatickým způsobem změnila Petrova věta směrem k Jakubovi. „Jakube, dneska to musíme udělat. Nemám nikoho doma.“ Plán na spáchání vraždy tak dostal reálný základ. Oběť v tu chvíli však ještě mladíci vybranou neměli. Oba o svém nápadu informovali Antonína a společně ples opustili.

Následovalo několik hovorů známým dívkám, které je měly vylákat ven. Žádná však nereagovala. Jakubovi však nakonec zvedla telefon Kamila. V ten moment netušila, o jak osudný hovor se jedná. Sděлил jí, že s ní ještě potřebuje mluvit a že přijde před jejich rodinný dům. Po cestě ke Kamile se chlapci ještě stavili u Antonína, kde si na kuráž dali pár panáků vodky. Ve sklepě si pak obstarali gumovou palici.

Když došli ke Kamilině domu, zavolal jí Jakub, aby vyšla ven. Antonín stál vedle něj, Petr pak čekal

u nedalekých garáží. Následující děj připomínal horor. Když se Kamila zeptala, co kluci chtějí, vytáhl Antonín zmíněnou palici. Jakub Kamilu strhl na zem a Antonín ji gumovou zbraní nemilosrdně začal mlátit do hlavy. Když dívka ztratila vědomí, společně ji odtáhli ke garážím, kde postával Petr. Mladíci nyní začali přemýšlet, jak Kamilu definitivně usmrtit. Nejprve jí Antonín šlapal na hrudník, poté si vzpomněl, že má nůž. Toho se následně chopil Jakub a bezvládné dívce zasadil jedenáct bodných ran do hrudníku a poté jí podřízl hrdlo.

Kamila se stala anonymní obětí zážitkového násilí tří mladých mužů ze slušných rodin. O dokonalou vraždu se vskutku nejednalo. K pachatelům mířily jasné stopy a policie je zadržela hned ráno následujícího dne.

„To se mohlo stát někomu úplně jinému. Mohli jsme na ulici někoho potkat a mohlo nás napadnout, že to je prostě on... Mladí lidé v dnešní době mají potřebu dělat něco, co je zakázané. Hrát automaty, to si dokážu spočítat, že se mi nevyplatí, hazardní sporty, to není nic pro mě, protože jsem sportovně nezdatný a byl bych mrtvý hned. Tohle bylo ideální jako téma,“ popisoval motiv vraždy v pořadu *Reportéři ČT* Jakub.

„Vraždící skupina mladistvých je asi nejpresnější název k označení tohoto zločinu. Je na něm charakteristické, že ani tolik nejde o profil jednotlivého vraha, ale že za činem stojí dynamika vraždící skupiny. Je to krajně vzácný jev,“ vysvětlovala psycholožka Ludmila Čírtková. Dále pak doplnila, že tento případ nesl prvky zážitkového násilí.

„Po cestě z plesu na diskotéku zkoušeli volat různým holkám. Telefon však zvedla jen Kamila. Její maminka ji slyšela, jak s Jakubem mluví, a pak šla spát. Netušila však, že za ním půjde před barák... Podle původního scénáře, ve kterém figurovala i jiná parta, to mělo být tak, že Antonín dopraví ostatní z bodu A do bodu B, Petr tělo naporcuje a Jakub se postará o zbytek. Takto se o tom bavili,“ vzpomíná pro deník *FORUM 24* na šokující případ autor třídílné reportáže o této vraždě Radek Hromuško, jenž o brutálním činu napsal knihu s názvem *Nelítostně*.

Soud nakonec vrahům vyměřil vysoké tresty. Petr byl odsouzen na 18 let, Antonín a Jakub na 20 let. Jakubovi byla navíc nařízena léčba, jelikož mu byl diagnostikovaný nekrofilní sadismus.

Začal jsem hrůzostrašně, ale takový je život. Čeho si všímat, co sledovat, abychom snížili riziko, že si takové lidi pozveme k sobě? Pojdme dál.

Očima laika: Jak vidí krásu žena

Krásu, ať už si o ní myslíme cokoli, hraje v naší knize důležitou roli. Krása totiž přitahuje psychopaty jako můra lampu. Pojdme si o ní něco říct. Nejdřív z pohledu ženy.

Dovolte mi na začátku mého prvního příspěvku navázat na úvodní slova pana doktora, konkrétně na jeho poznámku o kráse – že prý se na tomto tématu úplně neshodneme. Původní název knihy *Kráska a psychopat*, se kterým pan doktor od začátku počítal, se nakonec proměnil v *Princezna a psychopat*. Tak dlouho jsem otravovala, až povolil... Stejně jako v případě naší první knihy *Holky to někdy nemaj lehký*, která se původně měla jmenovat *Hezký holky to nemaj lehký*. I tady jsem prosila, abychom přívlastek vyhodili.

Vyslyšel mé stesky až hučení, kdo že určí, která žena je krásná a která mín. Jako kolovrátek jsem ho přesvědčovala, že jsme přece všechny pěkné, jen různým způsobem a pro někoho (a pro jiného zase ne, protože jednomu se líbí Mařka, kdežto nad Ančou, kterou ostatní považují za krasavici, ohrnuje nos). Kdo ví, nejspíš jsem i trochu oblblá dnešní hyperkorektní dobou, která nechce nikoho urazit nebo někomu nadržovat, a naopak.

Můj pohled na krásu ovlivnila i přísná výchova. Bylo mi kladeno na srdce, abych se nikdy nikomu

neposmívala. I když věta „Nesměj se Pepíkovi, že má odstálý uši, on za to nemůže“ způsobila jediné. Že jsem si jeho uši šla pořádně prohlédnout, protože do té doby jsem si jejich tvaru a vzdálenosti od hlavy vůbec nevšimla.

Má vlastní definice, kdo je krásný a kdo ne, prošla za padesát let úsměvným i trochu bolestivým vývojem, který vyústil v přesvědčení, že je to s krásou docela složité a pouštět se do veřejných hodnocení a kategorizace může být velmi ošidné. Pro obě strany – posuzovaného i posuzovatele. Přijměte proto prosím následující text shovívavě jako laskavou nadsázku, byť vyrůstající z pravdivých základů.

Ženskou krásu/nekrásu a její roli v životě jsem poprvé naplno zaregistrovala, tuším, ve čtvrté třídě základní školy. A i po těch desetiletích je mi z té chvíle ouvej. Měla jsem spolužačku, kterou bychom dnes možná eufemisticky nazvali šedou myškou. Brýlatá, nakrátko ostríhaná holčička, která nosila nemoderní kalhoty a vzorované košile. Pro kluky byla coby objekt pošťuchování, podráženi nohou a házení papírem zmačkaným do koule neviditelná a některé holky si na ni ukazovaly prstem, že je divná. Jednoho dne jí někdo o přestávce na chodbě rozšlápl brýle. Jen tak, je to přece vtipné dupnout brejlounovi na obroučky. Héhe, slepejš Hašlerka, sléepejš, poskakovali okolo ní kluci. Ona jen tiše posbírala, co zbylo, a smutně zaražená se vrátila do třídy, protože právě zvonilo. Už si nepamatuju, jestli to řekla učitelce, myslím, že spíš

ne. Po poslední hodině sbalila tašku a rychle odešla ze školy. Je to dávno, a přesto nemůžu zapomenout na úzkost, která mě přepadla. Bylo mi jí líto, styděla jsem se za nás, kteří jsme jen přihlíželi. A taky mi tehdy poprvé došlo, že existují více oblíbené a méně oblíbené ženy, chcete-li hezčí a méně hezké, atraktivnější a nenápadné, kategorie A a kategorie B, dvojic výrazů by se našlo víc. A bylo mi z toho trochu úzko. Proč? Právě v tu chvíli skončilo bezstarostné dětství, kdy se smějete, brečíte, vyvádíte všechno možné a je vám úplně jedno, jestli máte hlavu ostříhanou jako tenisák, opuchlé oko od štípance, brýle se skly od jogurtu, pár kilo navíc a na sobě vytahané tepláky. Do života se začaly plíživě, zato natrvalo nasunovat vztahy a s nimi prazákladní hodnocení – někdo se líbí a jiný ne, někdo je k pomilování, jiný ne. Sice jsem o tom ještě tehdy takhle nebyla schopná přemýšlet, ale nad rozšlápnutými brýlemi mě napadlo: Do jaké skupiny patřím já?

Když jsem se pak poprvé silou dětské platonické lásky – která ještě netuší, že láskou je – zamilovala do spolužáka, který mě přehlížel jak socialistický lán, sama jsem se zařadila do kategorie B. Rozuměj méně hezká. Protože kdybych patřila k áčkům, přece bych se mu líbila a taky by mi podrazil nohy jako Zelenkový, ne? (Ne, nechtějte po nikom, aby v devíti letech přemýšlel o hodnotách vnitřní krásy a milováníhodném charakteru.)

Přestože se nade mnou příbuzní rozplývali, jaká jsem pěknoučká a šikovná holčička – no bodejt', ráda jsem mlsala a sportu moc nedala, takže jsem byla v očích všech

babiček a tetiček „tak akorát“, pravzor malé, poslušné, oplácené děvenky, která dělá každému jen radost – a samozřejmě na kluky a tyhlety věci má ještě dost času!

Že je to jen příbuzenstvo, které mě řadí do kategorie A, mi naplno došlo ve chvíli, kdy jsem se dětsky zamilovala podruhé. Točila jsem se okolo chlapečka, který měl z půlky jižní krev, a byl tedy trochu jiný než ostatní kluci – v očích spolužaček včetně mě prostě krásný. Doufala jsem, že se mnou půjde na třídní besídku tancovat, ale on měl oči jen pro kamarádku s pusou od ucha uchu, světlými vlasy jako hřebíky a pořádnou vyřídilkou.

Když hnusná, tak s plnou parádou. Druhý den jsem si nechala do školy navléct krimplenové kalhoty, které se přicucávaly na má nesportovní stehna, a v mých očích staromódní svetr s vestičkou. Ať svět vidí, že jsem královna – královna kategorie B. Začala jsem naplno vnímat, že existuje člověčí krása, která je mi vzdálená jako chata na Aljašce. Neměla jsem blondaté lokny, dlouhé, štíhlé nohy ani přesně padnoucí džíny ze Západu a triko s anglickým nápisem (vyrůstala jsem v socialismu a podobné oblečení by dokázalo na stupnici od nekrásy ke kráse přidat nějaké ty body i děvčeti kategorie B). A tak jsem si aspoň prohlížela časopisy Burda a prodejní katalogy Otto a Neckermann, které babička pracující v té době v podniku, který posílal své pracovníky na Západ, nosila domů a obšívala podle nich rodinu.

Na jednom obrázku, byla to reklama na menstruační vložky, seděla na lavičce v parku v mých očích přenádherná žena, měla takový ten ležérní drdol, co se

rozpadá, a rozevláté, květované šaty. Proti ní seděl a do očí jí hluboce hleděl muž, každým coulem manekýn, jak se tehdy říkalo. Vydržela jsem si obrázek prohlížet dlouhé hodiny a snít. Třeba se i z ošklivého káčete jako já může vyloupnout podobné stvoření, představovala jsem si. Chce to jen ten drdol a šaty z mušelínu... A bude i hledící manekýn.

Po dobu puberty a dospívání jsem si krásu spojovala hlavně s tím, co mám na sobě. Vždycky jsem měla min-drák ze svých vlasů, považovala jsem je za příliš jemné, barvy fádně hnědé. Zatímco mým oblíbeným literárním hrdinkám čechrál vítr husté vlasy tak, že vypadaly romanticky zajímavě a dramaticky, mně vytvářel na hlavě takzvaná medvědí břicha, ohyzdné lysiny kategorie B. Těšila jsem se na zimu, kdy se nosily čepice. Problém byl, že jsem se je styděla sundat. Dřepěla jsem v čepici i v přetopených místnostech, což se odrazilo v obličejí, jenž rudl, a těle, které se silně potilo. Lysiny totiž vystřídal splácliny, jakési divné kreace, které vznikaly na hlavě poté, co jsem čepici z hlavy sejmula. A když se mi pak jeden kluk smál, až se za břicho popadal, ve chvíli, kdy jsem si po lyžování odložila kulicha v přetopeném autobuse, věděla jsem, že tohle je opravdu problém. Nechala jsem si proto své dlouhé, jemné vlasy, díky kterým jsem zřejmě dostala na druhém stupni základní školy několik pozvánek na rande (nešla jsem!!), ostříhat úplně nakrátko.

S oblečením to bylo složité. Toužila jsem po džínách a triku, měla jsem kombinézu modré barvy se špičatými

límci po jakési kolegyni mojí babičky (nikdo kromě ní a mě nic podobně hrozného nenosil) a kostkované kalhoty přešité z tátových, ve kterých jsem si připadala jako muž z cirkusu zvaný Lamžezezo, co zvedá těžké činky.

To všechno mě utvrdilo v tom, že krása není nic pro mě. Po nevinné větě „Nějak ti přes prázdniny narostl zadek“ jsem se dokonce propadla do stavu, který by dnes lékaři nazvali náběh na anorexii. Z holky krev a mlíko se stala pětačtyřicetakilová hrázka. Až se mě přiopilý spolužák na jednom gymnaziálním mejdanu netaktně zeptal, co se to se mnou stalo. Že jsem bývala docela pěkná holka (aha!) a teď vypadám jako kostra. A tak jsem začala jíst a projedla se k oplácenosti většího rozsahu než před hubnutím.

Pak jsem se přestala tím, co je krásné a co ne, zabývat. Myšlenky, jestli se do mě někdo někdy vůbec zamiluje, vystřídala starost o to, abych zvládla maturitu a dostala se na vysokou. K uklidnění přispěl i kluk, který se do mě skutečně zamiloval. Nebo jsem se mu, jak tvrdil, aspoň líbila. A ne ledajaký, chtěla ho většina mých spolužáček.

Tehdy jsem netušila, že do hry vstupuje další ošidný a nebezpečný prvek. Rovnici jsem hnusná, nikdo mě nechce nahradila rovnice někdo mě chce, ale vždycky se najde někdo, kdo bude chtít víc. Rozuměj: někdo hezčí, přitažlivější, zábavnější. Ano, v té době jsem začala chápat, že zdaleka nejen vzhled rozhoduje o tom, jestli s vámi někdo bude chtít trávit čas vyplněný žmouláním

ruky a jinými méně či více dotěrnými dotyky. A ten můj „zamilovaný“ rovnici naplnil – chtěl ne jednu, ale hned víc atraktivnějších a zábavnějších. Dnes s úsměvem říkám, ještěže tak.

Maturita a vysoká vyšly. Vinou stresu jsem zase zhubla, ale tak akorát, a nechodila k holiči, takže mi zase narostly vlasy. Do života mi přišla opravdová láska. Když jsme byli spolu ve společnosti, dávali jeho kamarádi palce nahoru, že má vedle sebe docela dobrou holku. A ve mně se mísily dva pocity: že si to nezasloužím, protože jsem přece taková ta nijaká z kategorie B, co se jen tváří, že přelezla do áčka, a pocit absolutního – kdybych se nebála to slovo používat, řekla bych – štěstí. Byla jsem zamilovaná až po uši a věřila, že je to On a že to bude navždy. Ouha. Kamarádi mě sice pořád chválili, ale dotýčný už míň. Představte si vrcholového sportovce, kterému během túry na běžkách jeho dívka spadne asi osmdesátkrát na zem, protože moc běžkovat neumí, a ještě se u toho směje jako střelená, protože hormony zamilovanosti do ní vlastní tělo vyvádějí po kýblech. Představte si vrcholového sportovce, jemuž jeho milá přijede fandit na mistrovství republiky a cestou spadne v bílých oteplovacích a smetanově béžové bundě do bláta smíchaného s olejem vyteklým z autobusu. Takže se dostaví do areálu plného sličných sportovkyň jako kominík vracející se ze šichty a směje se nahlas svým růžovým letním kalhotám, které jí půjčily v místní prádelně místo oteplovaček, co jim vnutila na vyprání.

Možná jsem se jeho kamarádům a snad i jemu tehdy líbila, v „kráse“ tedy problém nebyl, ale chovala jsem se jako telecí tele. Takže bylo po lásce, která měla být navždy. Ještě předtím mi stihl říct, zrovna, když jsem si myslela, že mě chce konečně požádat o ruku, že mám zadek větší, než bych musela mít. Tududum.

Moje představa o tom, jak to s krásou v životě je, dostala nové kontury. Konečně jsem měla docela hezkou postavu, vlasy bez lysin a oblečení mi půjčovala kamarádka s dobrým vkusem zásobovaná tetou z tehdy západního Německa, a stejně jsem přišla o nejlepšího muže svého dosavadního života.

Byl čas začít chápat, že všechno je možná úplně jinak. Nebo aspoň trochu jinak. Krása je velké téma období, kdy hledáte – toho pravého/pravou i sami sebe. S postupujícím věkem na diskuse, kdo je a kdo není krásný a v čem krása spočívá, začnete nahlížet shovívavě jako na malé dítě, které objevuje, že zmrzlina je sladká, studená a na oblečení dělá fleky. A stejně tak vám připadá důležitá.

Najdete se ve své kráse. Víte, že nebude nikdy dokonalá, že bude proměnlivá, ale přijmete ji a budete si ji hýčkat (a občas s ní třeba i smířlivě bojovat). A budete vědět, že všichni ostatní jsou na tom stejně. I oni se našli ve své kráse. A že nejsou žádné kategorie, protože by jich muselo být, co je lidí na světě. Zároveň ji okolo sebe vnímáte, jen má hodně rozměrů. A na některých se dokonce shodne víc lidí najednou. Odborníci tvrdí, že obecně hezké je to, co je souměrné.

Ostatní takové tváře vnímají podvědomě jako zdravé. Asi jste slyšeli o takzvaném zlatém řezu, matematickém pravidlu, které je známé už od starověku, vyjadřujícím harmonii a symetrii. Kdo se mu nejvíc přiblíží, je podle této teorie nejkrásnější. A tak se občas na stránkách magazínů objevují žebříčky nejkrásnějších žen, roli nehraje věk, profese, inteligence nebo to, zda je dotyčná holka do nepohody, nebo tak trochu fíflena. První místo získává ta, jejíž tvář je nejsouměrnější. K nejkrásnějším ženám podle tohoto hodnocení patří například modelka Bella Hadid, herečka Zendaya nebo její starší kolegyně Helen Mirrenová. Mezi muži boduje například herec George Clooney nebo zpěvák Harry Styles.

Někdo se podobným anketám pošklebuje, jiný radostně kvituje, když v nich najde svého favorita. Můžeme jim věřit, můžeme nad nimi ohrnovat nos a říkat, že takhle jednoduché to není, vždyť nejde přece jen o to, načarat na obličej přímky a nechat vyhodnotit počítač, kdo je královna krásy a kdo její poddaná.

To všechno můžeme, protože je to tak trochu hra. Hra, do které vstupuje naše podvědomí i nevědomí. Protože když se objeví on nebo ona s velkým O, možná si ani nevybavíme, jaké byly naše ideály krásy. Zafunguje jakýsi faktor X, o kterém toho moc nevíme. Najednou se držíme v náručí a býváme překvapeni proč.

Je fajn, pokud se sejdou – a vzájemně se sobě líbí – dva lidé, kteří se dokážou milovat a spokojeně spolu žít. Protože opak může být velká osobní katastrofa.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Princezna a psychopat***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.